

R O Z S U D E K

J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Praze rozhodl v hlavním líčení konaném dne 6.5.1992 v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Heleny Řičicové a soudců JUDr. Ladislava Součka, JUDr. Svatopluka Nauše, Jitky Hofmanové a Miloslava Řidkošila v trestní věci zemřelého Oldřicha K m o n í č k a a spol. o návrzích na pokračování v trestním řízení podle § 33 odst.1 zák.č. 119/90 Sb. o soudní rehabilitaci t a k t o :

Podle § 226 písm.b) tr.ř. se obžalovaní

- 1) zemř. Oldřich K m o n í č e k,
nar. 5.7.1911 v Lánech, posledně bytem Kutná Hora, Kremnická 50,
- 2) zemř. Ladislav N e ť u k a,
nar. 28.12.1900 v Kutné Hoře, posledně bytem Kutná Hora, Hlouška 15,
- 3) Jaroslav D v o ř á k,
nar. 19.5.1913 v Koblasku, bytem Uhlířské Janovice, Sudějov 25,
- 4) zemř. František Š i b r a v a,
nar. 7.11.1924 v Červeném Hrádku, posledně bytem Kutná Hora, Havlíčkovo nám. 548,

z p r o š ť u j í o b ž a l o b y,

kteřá je vinila z toho, že v okrese Kutnohorském Oldřich Kmoníček a Ladislav Neřuka koncem roku 1950, Jaroslav Dvořák a František Šibrava v květnu 1950 ukrýváním protistátního zločince Jaroslava

Němečka a podporováním jej v rozvratné činnosti proti našemu lidově demokratickému státnímu zřízení a tím mu úmyslně poskytli pomoc k spáchání trestného činu velezrady, resp. J.Dvořák a F. Šibrava úmyslným opatřením prostředků J.Němečkovi k vykonání zlého skutku, t.j. zločinu velezrady, pomáhali, čímž měli spáchat Oldřich K m o n í č e k a Ladislav N e ť u k a trestný čin pomoci k velezradě podle § 7 odst.2, § 78 tr.zák. z roku 1950 a Jaroslav D v o ř á k a František Š i b r a v a zločin účastenství na zločinu velezrady podle § 5 tr.zák. z roku 1852, § 1 zák.č. 231/48 Sb.

O d ů v o d n ě n í

Na podkladě obžaloby státního prokurátora v Praze, která obžalovaným kladla za vinu, že spáchali skutek popsany ve výroku tohoto rozsudku, rozhodl bývalý státní soud v Praze rozsudkem ze dne 15.5.1952 sp.zn. 6 Ts I 31/52 tak, že Oldřicha Kmoníčka, Ladislava Neťuku, Jaroslava Dvořáka a Františka Šibravu uznal vinnými trestným činem pomoci k velezradě podle § 7 odst.2, § 78 tr.zák. z roku 1950, kterého se dopustili tím, že v roce 1950 v Kutné Hoře a jinde ukrýváním protistátního zločince Jaroslava Němečka, o kterém věděli nebo předpokládali, že hodlá pokračovati ve své rozvratné činnosti proti našemu lidově demokratickému státnímu zřízení zprvu připojením se k jiným ilegálním živlům u nás, později v zahraničí, organizováním jeho úkrytů, převážením a opatřováním denních potřeb J.Němečkovi k páčání trestného činu velezrady úmyslně poskytovali pomoc. Za to byli odsouzeni k trestům odnětí svobody v trvání 8 roků u O.Kmoníčka, 6 roků u L.Neťuky, 10 roků u J.Dvořáka, 12 roků u F.Šibravy. U všech bylo krom toho vysloveno propadnutí jejich celého jmění, ztráta čestných práv občanských na dobu 10 roků a dále byl O. Kmoníčkovi a L. Neťukovi uložen peněžitý trest ve výši 20.000,-Kčs a F.Šibravovi peněžitý trest ve výši 50.000,-Kčs.

V roce 1968 podali Oldřich Kmoníček, Ladislav Nežuka, Jaroslav Dvořák a František Šibrava návrhy na rehabilitaci podle zák. č. 82/68 Sb. a v následujícím přezkumném řízení byl rozsudkem krajského soudu v Praze ze dne 23.5.1974 sp.zn. Tr 35/68 původní odsuzující rozsudek ohledně nich v celém rozsahu zrušen jako vadný a současně samostatným usnesením bylo trestní stíhání proti nim pro žalovaný skutek vzhledem k rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1.12.1957 čl.III odst.1 ve směru k trestnému činu nadržování podle § 166 odst.1 tr.zák. z roku 1961 pravomocně zastaveno.

Nyní Jaroslav Dvořák osobně a za již zemřelé Oldřicha Kmoníčka, Ladilava Nežuku a Františka Šibravu oprávněné osoby ve smyslu § 5 odst.1 zák.č. 119/90 Sb. shodně navrhli v souladu s ustanovením § 33 odst.1 zák.č. 119/90 Sb. o soudní rehabilitaci, aby v trestním řízení bylo pokračováno. Soud proto pokračoval v hlavním líčení, provdl důkaz spisem bývalého státního soudu v Praze 6 Ts I 31/52, spisem krajského soudu v Praze Tr 35/68, Rt 1477/90 včetně záznamu o plné rehabilitaci Jaroslava Němečka pod Rt 140/91 zdejšího soudu (č.1.20 spisu) a dospěl k těmto závěrům :

V původním a posléze i v přezkumném řízení bylo spolehlivě zjištěno, že Oldřich Kmoníček na podzim roku 1950 po předchozí dohodě ukryl u sebe Jaroslava Němečka, který se u něho zdržoval po dobu asi tři a půl týdne, poskytoval mu stravu, umožnil mu v této době styk s dalšími osobami. Němeček mu vypomáhal v živnosti a při odchodu obdržel od Kmoníčka 2.000,-Kčs a dalších 1.000,-Kčs koncem téhož roku. Ladislav Nežuka ukryval Němečka u sebe po dobu asi 14 dnů listopadu 1950 a poskytoval mu stravu. František Šibrava v květnu 1950 na požádání manželky svého přítele Zálabského ukryl Němečka u své nevlastní matky v Červeném Hrádku a zprostředkoval mu další úkryt u Jaroslava Dvořáka. Dvořák na žádost Šibravy ukryl a stravoval Němečka u

sebe po dobu 4 dnů a když Šibrava zařídil Němečkovi další úkryt a převoz, zajišťoval Němečkovi bezpečnou cestu na místo, kde byl Šibravou očekáván. Odtud ho Šibrava odvezl svým autem do Malína.

Bylo také zjištěno, že v té době, kdy ukrývali nebo jinak poskytovali pomoc Jaroslavu Němečkovi, nevěděli o tom, že by tento pokračoval ve své trestné činnosti, navíc podrobnosti o jeho trestné činnosti vůbec neznali. Němeček se ukrýval před orgány bezpečnosti po únoru 1950, přičemž nebylo zjištěno, že by po této době ve své trestné činnosti pokračoval. Tento závěr má oporu v rozsudku státního soudu v Praze ve věci 6 Ts I 31/52, z něhož vyplývá, že Jaroslava Němeček byl uznán vinným trestným činem velezrady podle § 78 odst. 1 písm.c), odst.2 písm.a), b), odst.3 písm.d), f) tr.zák. z roku 1950, za což mu byl uložen trest odnětí na doživotí. Usnesením krajského soudu v Praze ze dne 13.2.1991 sp.zn. Rt 140/91 bylo rozhodnuto ve smyslu § 2 odst.1 písm.c) zák.č. 119/90 Sb. o soudní rehabilitaci o tom, že Jaroslav Němeček je účasten rehabilitace a pravomocný odsuzující rozsudek včetně všech dalších rozhodnutí na tento rozsudek obsahově navazujících byl zrušen.

Jak již bylo výše uvedeno, obžalovaní žádné bližší podrobnosti o trestné činnosti Jaroslava Němečka neznali. Tvrzení Němečka v původním řízení, že všem obžalovaným, u kterých se ukrýval, řekl o své protistátní činnosti, je v podstatě jediným usvědčujícím důkazem. Rozhodně však nejde o důkaz přesvědčivý, neboť nelze pominout opačná tvrzení obžalovaných v původním hlavním líčení. V tomto směru přetrvávají pochybnosti, které dnes již není možno odstranit, neboť krom shora uvedených obžalovaných zemřel již také Jaroslav Němeček. Za daného stavu věci a navíc s poukazem na plnou rehabilitaci Jaroslava Němečka, kvůli jehož trestné činnosti byla v minulosti postižena celá řada dalších občanů, rozhodl soud i v návaznosti na účel

zák.č. 119/90 Sb. o soudní rehabilitaci o zproštění obžalovaných obžaloby podle § 226 písm.b) tr.ř. v celém rozsahu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím podepsaného soudu. Osoby, které se odvolání vzdaly, nemohou již odvolání podat.

V Praze dne 6. května 1992

za správnost : Strámová

JUDr. Helena Řičicová